

A R S È N E

LUPIN

HERRASMIESVARAS

 SAGA
EGMONT

MAURICE
LEBLANC

Arsène Lupin, herrasmiesvaras

Maurice Leblanc

Arsène Lupin,
herrasmiesvaras

Saga Egmont

Arsène Lupin, herrasmiesvaras

Alkuteos

Arsène Lupin, gentleman-cambrioleur

Alkukieli: ranska

Cover illustrations: Shutterstock

Copyright © 2026 SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728238455

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Arsène Lupin joutuu kiinni

Kummallinen matka! Vaikka se alkoi niin hyvin! Omasta puolestani en ole koskaan lähtenyt matkalle, joka olisi alkanut niin hyvin enteina. *Provence* oli nopea mukava valtamerilaiva, ja sen kapteeni mitä miellyttäväin mies. Laivalla oli koolla valikoitu seura. Solmittiin tuttavuuksia ja huviteltiin. Meillä oli suloinen tunne, että olimme erillämme maailmasta, tuntemattomalla saarella, sidotut toistemme seuraan ja siis pakotetut lähestymään toisiamme.

Ja sen me teimmekin...

Oletteko koskaan ajatelleet, kuin paljon omituista ja odottamatonta aiheutuu siitä, että keskenään seurustelevat henkilöt, jotka eilen eivät vielä tunteneet toisiaan ja jotka muutaman päivän ajan saavat avaran taivaan ja loppumattoman ulapan välillä elää mitä turvallisinta elämää, yhdessä ottaa vastaan valtameren vihat, aaltojen pelottavat hyökkäykset, myrskyjen raivon ja tyynen ulapan rintaa ahdistavan rauhan?

Silloin kokee elämän traagisen suppeassa muodossa, sen

myrskyt ja suuret hetket, sen yksitoikkoisuuden ja vaihtelevaisuuden, ja siksi kai nauttiikin tästä lyhyestä matkasta kuumeentapaisella kiihkolla ja suurella nautinnolla, kun heti matkan alussa tietää sen kohta jo päättyvän.

Mutta on kuitenkin jotakin, joka erikoisella tavalla lisää tämän valtamerimatkan vaikutelmia. Tämä pieni uiva saari riippuu vielä siinä maailmassa, josta se luuli eronneensa. On olemassa keskellä valtamertakin. Radio! Tervehdys toisesta maailmasta, josta saa uutisia mitä salaperäisimmällä tavalla! Mielikuvituksen ei enää tarvitse ajatella metallilankoja, joita myöten näkymätön viesti kulkee. Salaisuus on hämäämpi ja runollisempi, ja täytyy turvautua tuulen siipiin selittääkseen tämän ihmeen.

Siten tunsimme ensimmäisten tuntien aikana tuon kaukaisen äänen seuraavan, saavuttavan, jopa kiittävän ohikin, ja tuon tuostakin se kuiskasi jollekulle meistä etäältä tulevia sanoja. Kaksi ystävää puhutteli minua. Kymmenen, kaksikymmentä meistä lähetti ulapan yli alakuloisia tai hymyileviä hyvästejä.

Silloin, toisena päivänä, ollessamme viiden sadan penikulman päässä Ranskan rannikosta, myrskyisenä iltapäivänä, lähetti radio meille seuraavan sähkösanoman:

Arsène Lupin laivassanne; ensimmäinen luokka. Vaaleat hiukset, arpi oikeassa käsivarressa; matkustaa yksin nimellä R...

Juuri sillä hetkellä leimahti tavattoman kova salama synkällä taivaalla. Sähkövirta katkesi. Sähkösanoman loppua emme saaneet tietää. Nimestä, jonka takana Arsène Lupin piili, ei tiedetty muuta kuin alkukirjain.

Jos jostakin muusta uutisesta olisi ollut kysymys, niin var-

maankin radiosähkötäjä, laivapoliisi ja kapteeni olisivat huolellisesti säilyttäneet salaisuuden. Mutta on tapauksia, jotka rikkovat ankarimmatkin hienotunteisuuden säännöt. Samana päivänä tiesimme kaikki, että kuuluisa Arsène Lupin oli kätkeytynyt seuraamme, tietämättä kuitenkaan tämän tiedon alkulähdettä.

Seurassamme oli siis Arsène Lupin, kiinni saamaton varas, jonka huimapäisyydestä oli kerrottu kaikissa sanomalehdissä jo useita kuukausia! Salaperäinen henkilö, jonka kanssa etevin poliisimme, vanha Ganimard, oli kuoleman uhalla ryhtynyt niin erikoisella tavalla jatkuvaan taisteluun. Arsène Lupin, herrasmiesvaras, joka toimii vain palatseissa ja salongeissa, ja joka, käytyään kerran paroni Schormanin asunnossa, oli lähtenyt sieltä tyhjin käsin jätettyään jälkeensä käyntikortin tällaisin lisäyksin: »Arsène Lupin, herrasmiesvaras, palaa sitten kun huonekalut eivät ole väärrennettyjä.» Arsène Lupin, joka esiintyi tuhansissa valepuvuissa: autonkuljettajana, tenorina, kirjakauppiaana, porvarisperheen poikana, nuorukaisena, vanhuksena, marseillelaisena kauppa-matkustajana, venäläisenä lääkärinä, espanjalaisena härkätaistelijana!

Ja kun sitten tarkoin ajattelee, että Arsène Lupin liikkui valamerilaivan suhteellisen ahtaassa piirissä, mitä sanonkaan, pienessä ensiluokan hytissä, jossa juuri oltiin, ruokasalissa, salongissa, tupakkahuoneessa! Arsène Lupin – ehkä tuo herra... tai tuo... vierustoverini ruokapöydässä... hyttikumppanini...

»Ja tätä kestää vielä viisi kertaa kaksikymmentäneljä tuntia!» huudahti seuraavana päivänä Nelly Underdown. »Se on sietämätöntä! Toivon, että hän joutuu kiinni!»

Ja kääntyen minuun päin:

»Kuulkaahan, herra d'Andrézy, teidän olette jo tuttu kapteenin kanssa, ettekö te tiedä mitään?»

Olisin toivonut tietäväni jotakin Nelly-neidin mieliksi! Hän oli yksi niitä naisia, jotka kaikkialla, minne he tulevat, heti herättävät huomiota. Heidän kauneutensa häikäisee yhtä paljon kuin heidän rikkautensakin. Heidän ympärillään on oikea hovi ihailijoita.

Hänet oli ranskalainen äiti kasvattanut Pariisissa, ja nyt hän oli matkalla tapaamaan upporikasta isäänsä Underdownia Chicagoon. Hänen ystävättärensä, lady Jerland, oli hänen matkaseuranaan.

Heti ensi hetkestä alkaen olin yrittänyt hakkailla häntä. Mutta matkan aiheuttaman tuttavallisen seurustelun kautta hänen kauneutensa piankin lumosi minut, ja tunsin olevani liiaksi rakastunut enää hakkailemaan kun hänen suuret, mustat silmänsä osuivat minuun. Yhtäkkiä hän otti ihailuni suosiollisesti vastaan. Hän nauroi sukkeluuksilleni ja oli ihastunut tarinoihini. Tunteeni herättivät näköjään hänessä hieman vastakaikua.

Yksi ainoa kilpailija oli tielläni, hyvin komea, hienosti puettu nuorimies, jonka vaiteliaalle luonteelle Nelly toisinaan näytti painevan suuremman painon kuin minun aito pariisilaisille tavoilleni.

Hän oli juuri Nellyä ympäröivän ihailijaryhmän joukossa, kun Nelly esitti kysymyksensä minulle. Istuimme kannella mukavasti korituoleissa. Eilispäivän myrsky oli kirkastanut taivaan. Ilma oli suloinen.

»En tiedä mitään varmaa, neiti», vastasin, »mutta emmekö itse voisi panna toimeen tutkimusta yhtä hyvin kuin Arsène Lupinin leppymätön vihamies, vanha Ganimard?»

»Oh! Oh! Kylläpä te pyritte korkealle.»

»Kuinka niin? Onko tämä arvoitus niin kovin sekava?»

»Hyvin sekava.»

»Unohdatte seikat, joihin voimme perustaa kaiken.»

»Mitkä seikat?»
»Ensiksi: Lupin käyttää nimeä R...»
»Hyvin epämääräinen tuntomerkki.»
»Toiseksi: hän matkustaa yksin.»
»Jo tämäkö erikoisuus riittää teille!»
»Kolmanneksi: hän on vaaleatukkainen.»
»Entä sitten?»
»Meidän tarvitsee vain tarkastaa matkustajaluetteloa ja etsiä siitä.»

Minulla oli luettelo taskussani. Otin sen esiin ja aloin hakea.

»Ensiksikin on olemassa vain kolmetoista henkilöä, joiden nimien alkukirjaimet kiinnittävät huomiotamme.»

»Vain kolmetoista?»

»Niin, ensi luokassa. Näistä kolmetoista R:llä alkavasta herasta on yhdeksällä, kuten voitte nähdä, mukanaan rouvansa, lapsensa tai palvelijansa. Sitten on neljä yksinäistä henkilöä: markiisi de Raverdan...»

»Lähetystösihteeri», keskeytti Nelly, »minä tunnen hänet».

»Majuri Rawson...»

»Hän on minun enoni», sanoi eräs.

»Herra Rivolta...»

»Täällä», sanoi eräs meistä, italialainen, jonka kasvot olivat kokonaan mustan parran peitossa.

Nelly purskahti nauruun.

»Hän ei ole juuri vaaleaverinen.»

»Silloin», jatkoin minä, »täytyy meidän otaksua, että syyllinen on luettelon viimeinen».

»Hän on?»

»Hän on herra Rozaine. Tunteeko kukaan herra Rozainea?»

Kaikki olivat vaiti. Mutta Nelly kääntyi tuon vaiteliaan herran

puoleen, jonka alinomainen läsnäolo hänen seurassaan ärsytti minua, ja sanoi hänelle:

»No, herra Rozaine, te ette vastaa?»

Kaikkien katseet kääntyivät häneen. Hän oli vaaleaverinen.

Myöntäkäämme, että minä tunsin piston sydämessäni. Ja tuskallinen vaitiolo, joka valtasi meidät, todisti, että muutkin läsnä-olevat tunsivat olonsa epämiellyttäväksi. Se oli kylläkin järjetöntä, sillä tuon herran käytöksessä ei mikään antanut aihetta sellaiseen epäluuloon.

»Miksi en vastaa?» hän sanoi. »Siksi, että minä silmälläpitäen nimeäni, yksin matkustamistani ja hiusteni väriä olen jo tehnyt saman tutkimuksen oman itseni suhteen ja tullut samaan tulokseen. Olen siis sitä mieltä, että minut on vangittava.»

Hän oli hullunkurisen näköinen sanoessaan sen. Hänen ohuet, suoraa viivaa muistuttavat huulensa tulivat vieläkin ohuemmiksi ja kalpeiksi. Verisuonet paisuivat hänen silmissään.

Hän laski nähtävästi leikkiä. Mutta hänen ulkomuotonsa ja hänen esiintymisensä vaikutti meihin. Nelly kysäisi viattomasti:

»Mutta eihän teillä ole arpea?»

»Se on totta», hän sanoi, »arpi puuttuu».

Hermostuneella liikkeellä hän otti kalvosimensa pois ja paljasti käsivartensa. Mutta heti eräs ajatus välähti mieleeni. Katseeni kohtasi Nellyn katseen: hän oli näyttänyt vasenta käsivartaan.

Olin toden teolla huomauttamaisillani siitä, kun eräs tapaus kiinnitti huomiomme muualle. Nellyn ystävätär, lady Jerland, saapui juosten luoksemme.

Hän oli aivan suunniltaan. Kaikki riensivät hänen luokseen, ja töin tuskin hän sai soperretuksi:

»Jalokiveni, helmeni!... ne on varastettu...»

KUKA PYSÄYTTÄISI HERRASMIESVARKAAN?

Keskellä Atlanttia valtamerilaiva Provenceen saapuu huolestuttava sähke. Mestarivas Arsène Lupin on soluttautunut ensimmäisen luokan matkustajien joukkoon. Pian laivalla tapahtuu koruvarkaus ja alkaa jännittävä kissa ja hiiri -leikki. Mutta saako kukaan kiinni naamioitumisen mestaria?

Arsène Lupin, herrasmiesvaras on rikoskirjallisuuden klassikko, jossa seikkailee viekas mutta hyväsydäminen Arsène Lupin. Kokoelman tarinoissa Lupinin äly, nokkeluus ja charmi kohtaavat lain kouran kerta toisensa jälkeen.

Ranskalaiskirjailija **Maurice Leblancin** (1864–1941) tarinat ovat hurmanneet lukijoita sukupolvesta toiseen yllättävillä käänteillään.